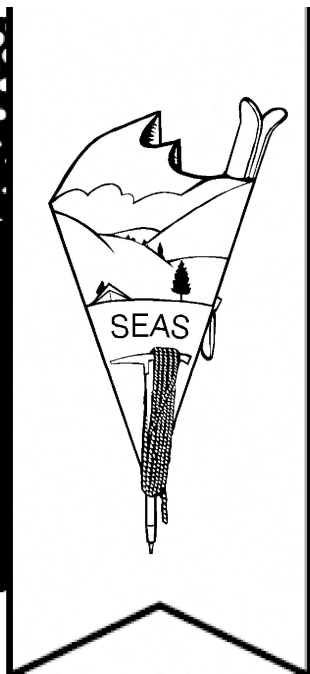

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu de Sant Just Desvern

Núm. 331
Juliol/Agost

2017

*Serra de Tramuntana, Mallorca. Zona de les Tres Osques amb el Puigmajor al fons.
Foto de Leonci Canals.*

www.santjust.org/seas

Carrer de l'Ateneu, 3 i 5 - 08960 Sant Just Desvern
Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

— 1 i 2 de juliol

Sortida de Veterans al refugi de la Basseta de Sant Joan de l'Erm i fent el cim de la Torreta de l'Orri (2.439 m). Places limitades

— 8 de juliol

Sopar de Lluna Plena a la Mare de Déu de la Roca de Mont-roig del Camp (Baix Camp). Places limitades

— 15 i 16 de juliol

Travessa d'Espot a Sant Maurici pel coll i vall de Monestero, fent nit al refugi Josep Maria Blanc de l'estany Tort de Peguera. Places limitades

— 16 de setembre

Sopar de Motxilla al Pati del Roure de l'Ateneu a les 21 h

— 24 de setembre

Excursió al circ de Concròs (Ripollès) amb sortida del Parador a les 7 h

— Octubre

21a Caminada Popular per Collserola. Data pendent de determinar

— 13 d'octubre

Conferència «Els elements modeladors del paisatge» per Lluís Solé

— 15 d'octubre

Excursió a la serra de Gitarriu i Sant Aniol (Garrotxa) amb sortida del Parador a les 7 h

— 10 de novembre

Conferència «La vegetació com a element del paisatge» per Josep Nuet

— 12 de novembre

Excursió pendent de determinar amb sortida del Parador a les 7 h

— 15 de desembre

Conferència «El modelat càrstic» per Josep Maria Cervelló

— 17 de desembre

Excursió al Parc del Foix (Garraf) amb sortida del Parador a les 8 h

— 12 de gener

Conferència «Relleus en conglomerats del marge de la Depressió» per Joan Manuel Vilaplana

— 14 de gener

Excursió a la serra de l'Obac (Vallès Occidental) amb sortida del Parador a les 7 h

Informació: si no s'especifica el contrari, les conferències tenen lloc els divendres a les 8 del vespre a la Sala Piquet de l'Ateneu, i les excursions tenen la seva sortida des del Parador.

COL·LABORACIONS

Ajuntament de
Sant Just Desvern

FLORETO
Creu 66. Tel 933723103

CISTELLERIA BALLART
Bonavista 82. Tel 933711364

IMMACULADA AMAT
FRANCESC HOMEDES

ELOGI AL GUIATGE CULTURAL

DOS DIES PER LA SERRA DE TRAMUNTANA

Felip Linares García

Enguany ha estat la 42a temporada dels cicles d'excursions i, per primer cop, s'ha programat una sortida a Ses Illes. Els passats 6 i 7 de maig del 2017, portats de la mà de Gaspar Valero i Martí, vam visitar una part important de la serra de Tramuntana, ens vam aturar en alguns dels llocs més representatius i vam caminar pels seus cims. Vam gaudir de l'espai entre la terra, el cel i el mar, i sobretot, vam passejar-nos per l'interior de la seva història, la seva gent, el seu patrimoni i la seva cultura.

El cap de setmana passat vaig tornar de la muntanya amb una nova forma de mirar l'entorn.

Veureu que, a la majoria dels qui llegiu, aquest escrit no us dirà gaire, si bé la majoria de la cinquantena de companys i companyes que vam visitar Mallorca i la Serra de Tramuntana, segur que m'entendran.

Jo, que em considero un enamorat de la muntanya en totes les seves formes i condicions, esbiaixat potser de tant seguir el repte del més alt i el més difícil, havia oblidat els meus inicis excursionistes i el que en dèiem «copsar la geografia», empetitint, ara me n'adono, la capacitat de sentir la natura.

No se ben bé què em va captivar primer, però ja en les primeres al·locucions, el seu parlar potent, clar i mallorquí, la seva exposició amena, eficient i entenedora m'obli-

gava a parar orella i seguir-lo amb atenció. Amb la seguretat que et dona el saber, les experiències reiterades i els seus dots de comunicador i domini de l'escena ens anava complementant les imatges, indicacions i noms que ens entraven per les grans finestres de l'autocar, rellegant el passat i el present i salpebrant-ho d'anècdotes.

La imatge de Valldemossa tot pujant del pla ens va sobtar; la vila estenent-se sota la cartoixa, oferia una imatge que corprenia, de tan bella que la vaig trobar. Vaig pensar que no tenia sentit perdre's el moment per intentar fer cap fotografia i ens vam deixar lliscar carretera amunt. Tan bon punt vam voltar la muntanya decididament al cor de la serralada, la boira va començar a coquejar amb nosaltres, es feia més intensa a estones i ocultava el sol. Encara no havíem començat a caminar i jo ja hauria omplert la llibreta, si n'hagués dut una, d'anotacions. Aquell lloc on érem havia estat recorregut per il·lustres avantpassats: el mateix Ramon Llull, la beata (de fet, santa) Catalina Tomàs, Lluís Salvador d'Àustria - Toscana, arxiduc d'Àustria, i un gran nombre d'aristòcrates, d'artistes i d'intel·lectuals com ara el nostre Jacint Verdaguer, cadascun dels quals basteix una filada de la història que ara ens era descoberta.

Amb aquesta introducció, l'excursió prometia. El lloc era, certament, molt a prop i aixecat sobre la mar, però no el podíem

*Coll de Son Gallard.
Berenador de l'Arxiduc.*

*Totes les fotos són de
l'autor.*

veure. La boira ens embolcallava i un cert neguit es va estendre pel grup, perquè potser no arribaríem a gaudir de l'atzur del mar. La muntanya era coberta d'alzines i ens vam centrar a fer camí.

Amb la caminada van començar les lectures, i la primera va ser de Mossèn Cinto. Seguint les indicacions del nostre guia, vam fer un cercle prest al seu voltant i va prendre la paraula, primer contà el context de l'autor i el seu poema; jo m'imaginava un Mossèn Cinto d'edat madura, ja experimentat viatger, trucant la porta de l'ermita de Miramar un capvespre, potser humit i emboirat. Gaspar Valero agafà el full amb el text en una mà i el llegí amb una dicció clara i elegant que em va sorprendre pel que transmetia. La cadència de la lectura estimulava la imaginació. Llegia amb pausa, gesticulant amb l'altra mà i adreçant els versos a l'auditori silencios i expectant.

*Se nuaven les amors,
perquè jamai de la vida
se desjunyissin els dos.*

*La corda amb què els nuaven
era feta de records,
de pensaments amorosos,
de llàgrimes i de plors*

Quin gran inici!

Vam anar muntanya amunt seguint un camí ample i ben traçat on vam anar trobant els Miradors de l'Arxiduc. El dels Tudons era especialment poderós, una torre de pedra sobre l'abisme, una escala al cel. Allí dalt, ens va descriure Miramar amb el sentiment que ens va deixar Joan Alcover Maspons en l'obra del mateix nom:

*Sempre visquí vora del mar,
mes fins avui no el coneixia;
sobtadament a Miramar,
m'ha revelat sa fesomia.*

I a nosaltres ens era mig amagada per la boira!

Prop del Coll de Son Gallard el sol ens va rebre i vam prendre confiança que les boires cedien.

Ses Tres Osques.

Les explicacions del que vèiem i les lectures van sovintejar. Tot i la corrua inevitable que formàvem, intentava mantenir-me a prop seu per no perdre'm cap comentari. Ens vam trobar seguint un camí de carena, ample, ben construït, amb marges. Al nord, els abismes sobre la costa, la visió omnipresent allí baix de la Foradada i Son Marroig, més enllà, Deià. Al sud i l'est, les barrancades cobertes de bosc i la plana.

A Ses Tres Osques, la fortuna ens va adreçar el vol d'una parella d'aus de grans dimensions que va il·lustrar-nos la lectura d'«*El voltor de Miramar*» de Joan Alcover.

*No és bo per a ésser lliure
qui a servitud s'avesa*

Una pausa per a la reflexió

El nostre punt culminant va ser el Puig Caragolí, de 945 m. Més enllà, a una hora de camí vèiem el Puig del Teix, un mil! (1.064 m). El camí de baixada ja no va ser el mateix. Ben fet, però costerut, recobert de còdols on calia vigilar per no

lliscar. Amb tot, mentre no vam entrar al bosc, el fet de caminar per damunt d'aquell mar tan proper, però mil metres per sota meu, em va recordar les millors sensacions alpines. El camí semblava que havia d'abocar-se a les cingleres que teníem als peus, però trobava hàbilment el punt feble de la paret i s'escolava avall de forma segura. Aquell bosc d'alzines no s'acabava mai. Volíem aturar-nos, feia estona que teníem ganes de dinar, ell es coneixia cada revolt i no va aturar-se fins a la carbonera, on sabia que trobaríem la comoditat de la qual no hauríem gaudit més amunt.

*- Carboner, bon carboner
¿què duis dins el sarró?
- Jo duc sa meva suor,
d'onze dies de sitger*

(Aquest és seu, però fora de programa)

Vam arribar a Deià assedegats i sempre vigilats pel puig de Sa Galera.

Era obligat fer una lectura de l'obra de Robert Graves, el poeta anglès nascut a Wimbledon, que ja el 1929 es va establir i tingué residència a Deià, excepte el parèntesi de les guerres civil i mundial, fins a la seva mort, el 1985. Visita obligada és l'església i el cementiri, on una tomba al terra amb un gravat de traç fet a mà diu: «Robert Graves – Poeta».

*Emperò aquest és el meu país,
el més estimat per mi,
la primera terra que s'aixecà
del Caos i el Diluvi,
sense guardar valls
per a confort o repòs...*

Així ho sentia Robert Graves.

Deià.

Ben carregats tornàvem a Palma. L'endemà ens esperava una nova jornada que tindria menys caminada, però més intensitat, ja que el programa era visitar punts icònics de la Serralada començant per l'extrem del Cap Formentor.

Amb les expectatives al màxim, vaig pujar a l'autocar a les 9 del matí de l'endemà.

Pollença em va captivar, i vaig trobar hipnòtica, la visió des del mirador de la Creueta. M'hi hauria quedat. Penya-segats de vertigen, onades lliurades a estimbar-se contra el rocam, enllà la península verda que s'endinsa. A dos-cents metres sobre el mar, en aquell púlpit de pedra, com el gabier a la cofa a l'esguard de l'horitzó. Déu, però quin dia més radiant !

Ah, sorpresa! Aquí no deixarem que ens recitis Costa i Llovera, te'l cantarem *a cappella*! Això sí, una representació de nosaltres, els, o potser millor, les més avesades, que, amb decisió, entonen la cançó de la Maria del Mar Bonet sobre el poema *El Pi de Formentor*.

Fantàstic!

Vam arribar a Lluc a peu com pelegrins pel camí vell de Pollença, l'última mitja hora de recorregut sota el sol del migdia. Una visita ràpida als patis exteriors i vam entrar a la basílica, on estaven celebrant un ofici. Diumenge, l'Escolania, els Blauets, canta a la missa d'onze, llàstima! Vam passar a la petita capella on hi ha la Verge, la Mare de Déu de Lluc, i vam gaudir d'una explicació mig històrica, mig llegenda, que ens va mantenir embadalits.

Un cop a l'exterior, vam recuperar la nostra litúrgia literària. Aquest cop va ésser un text fet a mida per a l'ocasió ja que a Lluc, Llorenç Riber i Campins narrà les impressions que li causà l'entorn muntanyós del santuari en contraposició a la solitud ascètica i silent del monestir.

Tan sols calia alçar la mirada enlaire, cap a les penyes i els boscos que envolten Lluc, abstreure's pel text i deixar volar la imaginació:

Passava la flota de núvols amb les banderes mudes només algun picarol feia fressa i repic només alguna pedra tombava de les altes rossegueres amb un gran renou només la veu d'un llenyater lenta i clara, portada per les pròpies ones anava a trencar-se i a morir dolçament en les altes roques taciturnes. Ah! i també les aigües del torrent que tan suaus i blanques discorrien, en arribar al Salt d'Albarca començaven a cridar i a xisclar i queien, ferides d'esglai, amb gran lament i desesperació, com donzelles que s'estimben.

No us hi veieu?

Vam anar de Lluc a Sóller, amb parada a l'embassament del Gorg Blau, al peu del Puig Major, on vam fruit d'uns versos de Miquel Costa i Llobera, aquest cop dedicats precisament al Gorg Blau. Aquest és el nom amb què es coneixia fins a l'any 1971, quan es va construir la presa, el clot que formava el torrent de Sa Fosca en el punt més profund abans de precipitar-se avall cap al torrent de Pareis.

- *Dolça és la calma del Gorg Blau!*

.....

- *Dolç és el somni del Gorg Blau!*

.....

- *Dolça és l'oasi del Gorg Blau!*

.....

- *Dolça és la parla del Gorg Blau!*

.....

- *Ai! Com la vida és el Gorg Blau!*

A Sóller vam tancar el cercle del dia anterior. La ciutat anunciava la pròxima festa de moros i cristians. Teníem gana i quan vam arribar a la plaça central, o de la Constitució, tot just vam fer un esguard a la façana modernista de l'església, obra de l'arquitecte Joan Rubió i Bellver i vam dedicar-nos a la recerca d'un lloc per dinar. Em vaig quedar amb el comentari de Gaspar Valero que al restaurant El Guia és el lloc de Sóller on es menja millor i estava a tocar de l'estació. El portal de ferro donava a un petit pati amb plantes on trobarem Bernardino Celià, el propietari, prim i bigoti ample que ens saludà i indicà l'entrada al restaurant. La sala era rectangular, gran amb finestrals al pati i al carrer. Era buida i ens vam sorprendre. Vam escollir una taula a tocar de la finestra des d'on vèiem el carrer i els tramvies, que amb regularitat passaven amunt i avall carregats de turistes. Teníem dos

cambrers a la nostra disposició i ens vam deixar aconsellar.

Portat de les sensacions viscudes, vaig recordar que en el llibret hi havia un text de Josep Lluís Pons i Gallarza per llegir a l'estació del ferrocarril de Sóller i vaig voler emular el que havia vist fer tants cops llegint a la meua parella les vuit estrofes del fragment de *Los Tarongers de Sóller*.

Es tractava de fer-ho bé, llibret a la mà esquerra, dicció clara, marcant els temps, acompanyant amb la dreta el sentit de les paraules d'una locució que havia de provar-me que havia après alguna cosa.

.....

*Benhaja l'ombra quieta
dels tarongers de Sóller.*

En Salvador i en Biel, els cambrers, ens observaven des del fons del menjador, potser interessants pels versos o potser sorpresos per l'escena.

L'última sorpresa del dia era anar a Sa Lluna tot caminant des de la plaça, per sort és a prop! Davant la casa de Sa Lluna, al carrer del mateix nom, es va desvelar el misteri. De camí a buscar l'autocar, a la plaça de l'estació vaig escoltar una versió molt reduïda, però més ben llegida que la meua. Tot és començar!

Feia calor i anàvem un pèl tard. Vam aparcar a l'entrada de Port de Sóller, última etapa del nostre periple.

Tot i que érem força colla, ens vam dissoldre entre les terrasses i la gent que hi havia al passeig, el vam recórrer de dalt a baix fent diverses lectures. L'última va ser, per mi, la millor. Gaspar Valero, dret sobre el rocam que hi havia al final de l'espigó,

d'esquena al mar, nosaltres, al voltant fent d'auditori. Mentre l'escoltava, la meva mirada es colava per la bocana del port, mar enllà, esperant potser el miratge que em

faria veure la nau que duia els argonautes a la recerca del velló d'or.

La resta no importa.

I, com a cloenda, permeteu-me una breu llicència poètica:

De pas per la Serra de Tramuntana

*No voldria més que proclamar als quatre vents,
tot allò que allí he vist complaent,
l'abisme a carenes acinglades,
l'esclat de les ones enfurismades,
la quietud a les valls enclotades,
i la bellesa d'un paisatge imponent,
però per damunt de tot em quedaré
amb el que m'ha ensenyat la seva gent.*

Fins aquí!
Hi tornaré.

Gràcies, Gaspar, per ser font d'estímuls, crear inquietuds i ampliar el saber.

Ha estat curt, però intens.

Mirador de la Creueta o d'Es Colomer, al fons l'illot de Colomer i la punta del Galerot.

EXCURSIÓ AL DELTA DE L'EBRE DEL 2 D'ABRIL DE 2017

Ramon Segret Sala

Sortida amb molt d'èxit d'assistència: autocar ple a vessar i algú més en cotxe particular. Ja abans de marxar, al Parador de Sant Just, hi havia qui ironitzava: «Aquestes excursions d'alta muntanya atrauen molta gent».

Llarga tirada per l'autopista i parada a l'àrea de l'Hospitalet de l'Infant per esmorzar. Un vent molt fort ens acompanya durant el curt trajecte de l'autocar a l'edifici del bar, vent que ja no ens deixarà durant tot el dia.

Queda encara una altra estona ben bona fins al punt on començarem a caminar, però aquesta segona part del trajecte ens resulta d'allò més distreta mentre escoltem un deversall d'informacions relacionades amb el Delta que ens explica el nostre consoci Narcís Prat. Alguns comentem que, malgrat haver sentit explicacions semblants més d'una vegada, avui hem après i entès un cúmul de coses noves: la gran quantitat de diferents hàbitats naturals –i ara també d'artificials– que podem contemplar, com els ullals, els salobrans, els arrossars, les llacunes; el difícil equilibri entre l'aigua dolça i la salada, la complexa xarxa de canals a diferents nivells... En fi, que n'hem sortit més savis.

Hem arribat a la Casa de Fusta, a la banda nord de la llacuna de l'Encanyissada.

Ens hi espera un antic conegut, en Carles Ibáñez, que ens va acompanyar fa anys en una altra excursió pel Delta. Va ser la cloenda del cicle «Els nostres rius», que vam acabar amb un dinar aquí mateix un diumenge de juny del 2006.

Comencem l'excursió resseguint la vora nord de l'Encanyissada cap a llevant, tot gaudint dels amplex horitzons que ens acompanyaran tota la jornada, juntament amb l'intens vent, per descomptat. A la dreta, les aigües de la llacuna amb el cinyell de vegetació pròpia d'aquests indrets, on veiem molts tamarius. A l'esquerra, els camps terrosos, perfectament allisats i preparats, com ens expliquen els nostres dos guies, per ser inundats d'aquí dues o tres setmanes i romandre així un altre període de temps més o menys igual abans de fer-hi la sembra de l'arròs. De tant en tant, un tractor movent-se per un d'aquests camps ens confirma que som al segle XXI i no als temps heroics en què tot s'havia de fer a mà.

Si, ampliant el camp visual, ens fixem en les carenes que s'albiren per la part

*Horitzons dilatadíssims.
Foto de Ramon Segret.*

Preparant la terra abans d'inundar els camps. Foto de Ramon Segret.

de terra ferma, hi veurem un llarg cercle de muntanyes. D'esquerra a dreta, o si voleu, de migjorn cap al nord, hi reconeixem el Montsià, l'allargat massís dels Ports, la serra de Cardó i les serres de Tivissa i Vandellòs.

Marxant sempre cap a llevant, hem deixat l'Encanyissada al darrere, però no les superfícies aquoses. Els nostres guides, coneixedors del país que trepitgem, ens expliquen que són uns aiguamolls recents, artificials, que es van crear amb la finalitat de depurar les aigües que surten contínuament dels arrossars. Més endavant, els deixem per trobar-nos una altra llacuna natural, la Tancada, que voregem també per la seva riba nord fins a la meitat, més o menys. Hi ha un mirador d'ocells que, a més d'oferir-nos la possibilitat de contemplar algunes espècies d'aus –entre elles uns flamencs–, ens ofereix també un benvingut recer.

Des del mirador, seguim fins a la Caseta de Musclets, una barraca no gaire gran on hi ha la seu de la Reserva Natural de Riet Vell i la SEO Birdlife, i

on també venen productes típics del Delta. Hi entrem. Que bé que s'hi està! Però el benestar no dura, no podem quedar-nos aquí per dinar i ho fem a fora, on hi ha unes meravelloses taules amb els seus corresponents bancs. Tot seria perfecte si no fos per les bufades d'aquest vent que ens acompanya sense deixar-nos ni un instant com un gos fidel. Sempre hi ha d'haver un «si no fos».

Dinem de pressa. Llavors, i d'acord amb el tema d'aquesta temporada, Geografies literàries, ens arrecerem tots en una de les parets de la petita barraca per escoltar uns textos d'escriptors d'aquestes terres. Concretament, són d'Artur Bladé Desumvila i de Sebastià Juan Arbó, i –no podia ser d'altra manera– també n'hi ha un de Josep Pla, que, com ens recorda l'amic Ramon Prat, que ens els llegeix, ha escrit de tots els racons de Catalunya. Són narracions que evoquen com eren aquests paisatges en un passat no gaire llunyà. En algunes, l'autor ens parla dels temps dels seus avis. Això darrer és el que escoltem en la inesperada lectura feta per en Carles Ibáñez d'una bella po-

Traient el cotxe d'una família hindú clavat a la sorra. Foto de Leonci Canals.

esia escrita per ell mateix, titulada *Les olives de l'oblit*.

Emprenem la marxa després d'aquest moment tan màgic, primer cap a la Urbanització l'Eucaliptus i després al llarg de la inacabable platja del Serrallo i la seva continuació, la de l'Alfacada, fins a l'indret que serà el final de la nostra excursió. Serà enfront de l'Illa de Buda, de la qual ens separarà «lo Migjorn», un dels braços del riu, antany el principal, segons ens explicaran els nostres guies.

Però abans d'arribar-hi, un parell d'esdeveniments trencaran la monotonia d'aquesta caminada d'horitzons dilatadíssims. Primer, serà la bona obra del dia en trobar-nos una família hindú amb el seu cotxe atrapat a la platja. Una falsa maniobra del conductor ha enfonsat les rodes del davant a la sorra. Sense pensar-s'ho dues vegades, els més decidits del grup es posen a la feina. Després d'unes quantes temptatives fallides, finalment la maniobra és bona: marxa enrere, un petit gir, marxa endavant amb poc gas i voilà!, el cotxe sa i estalvi sobre un terreny més ferm.

Després, serà la troballa d'un parell de tortugues grans també mig capbussades a la sorra. Aquí sí que no hi podrem fer res, perquè són mortes. No en sabem el perquè, però ens sembla que no hi porten massa temps, aquí, ja que se les veu molt senceres. Fan llàstima, pobres, i ens en separem amb recança.

L'últim tros, com moltes vegades, es fa un pèl llarg. Embolcallats per la lassitud del moment –*s'horabaixa*, en aquella expressió tan bonica dels illencs– sols contemplem, gairebé de forma no conscient, la llarga platja estesa entre el mar i la plana del Delta, on tots tres elements semblen no tenir límits; només les muntanyes a la llunyania són un sòlid punt de referència.

Hem arribat. L'autocar ens espera. Hi pugem i ens porta a fer la cerveseta a Sant Jaume d'Enveja. Mentre la degustem, la gent pregunta: «Jordi, quant hem caminat?» «Uns 18 quilòmetres en unes 5 hores efectives», és la resposta. Doncs ja ho sabeu!

EN MARCEL·LÍ

Jordi Farràs Xarles

Qui ens ho havia de dir! El nostre amic i company ja no és entre nosaltres. Per a la majoria de companys, ha estat un bon amic, malgrat les seves sortides de to, que a vegades ens feia posar vermells, però els que el coneixíem no en fèiem cas, sempre estava disposat a ajudar.

Recordo les primeres excursions de la segona època. Tots érem molts joves i amb ganes de menjar-nos el món, reunits en el local fent plans per veure on anàvem d'excursió. Ell s'apuntava a totes! En els campionats de ping-pong que organitzàvem, el seu estil era inconfusible, costava molt de guanyar-lo. En les sortides no callava mai, però si ho feia es notava. Tots estàvem molt units, malgrat algunes coses.

El Marcel·lí és un dels que es va fer soci del Centre Excursionista de Catalunya (CEC), perquè ho aprofitàvem per a llogar material, tendes, piolets, grampons... Juntament amb el Daniel Cardona, varen establir una relació amb el CEC, onel Marcel·lí va esdevenir un puntal molt fort en l'arranjament dels seus refugis. Sempre ens parlava dels dies que emprava anant d'un refugi a un altre per arreglar coses de lampisteria i del que fos necessari. Coneixia aquelles muntanyes fins al punt d'anar-hi a vegades tot sol, i aleshores no hi havia la fal·lera de córrer, com ara, però ell ja ho feia caminant, no es cansava. Recordo un dels campsaments d'estiu al qual ell havia de venir. Aleshores ell era al refugi de la Renclusa

i nosaltres l'esperàvem a la part francesa, perquè aquell any havíem de fer el Pic Long, el Néouvielle i d'altres. Va passar sol el tros de Pirineu corresponent fins a trobar-nos. Quins campsaments! Qui no se'n recorda? Sobretot els nostres fills. El Marcel·lí era l'oncle de tots, totes les criatures el buscaven, ell era el responsable que no els passés res, intentava anar al

Lavansa 1968.

Foto cedida per Jordi Farràs.

seu pas si pujàvem un cim, els ajudava, els animava. Després de tants anys encara recorden els seus consells.

No podem oblidar la travessa integral del Pirineu amb en Daniel Cardona i socis del

CEC en dues etapes. Les primeres sortides de veterans que organitzava juntament amb el Pere Pascual, col·laborador en totes les activitats de la Secció, integrant de la de Junta, recordem-lo a les sortides dels cicles, assegut a l'última fila de l'autocar, tancant totes les excursions, xerrant tot el camí amb tothom, dirigint de la seva manera les cançons de Nadal, sempre amb un tros de formatge i llardons per repartir. Com ho podem oblidar?

Era una persona molt activa, a la SEAS, al Cor lo Pom de Flors —on es va integrar, amb 16 anys, com a cantaire—, a la colla de geganters des dels seus començaments fins que no va poder més; destacava la seva manera de fer-los ballar amb soltesa, participant en totes les trobades. Fins i tot va arribar

a jugar rugbi americà amb Els Trons de Sant Just, i era àrbitre als partits de futbol de Sant Esteve.

Ens ha deixat un amic, en una setmana una mica especial, perquè ens acabava de deixar també un altre geganter i cantaire del Cor, molt estimat, l'Enric Canal, a qui la malaltia el va acompanyar fins a l'últim moment.

Vagin aquestes petites lletres per recordar-los a tots dos. Hem vist com eren d'estimats en veure l'església plena de gom a gom, per retre'ls l'últim adéu de tots els companys i amics. No oblidarem mai el vostre pas per la nostra població, totes les activitats que heu dut a terme i la vostra simpatia.

Us recordarem sempre.

*El Marcel·lí dirigint les nades el desembre de 2010.
Foto cedida per Jordi Gironès.*

XLII MARXA DE REGULARITAT FULGENCI BAÑOS

14 DE MAIG DE 2017 - MOIANÈS

LLOC	EQUIP	PUNTS
1	Elisabet Ballester - Xavier Fuentes	12,5
2	Bernat Macià - Núria Palomar	12,5
3	Pere Pascual - Montse Sala	13,0
4	Arnald Grabulosa - Guifré Miquel	13,5
5	Joan Malaret - Francesc Fàbregas	14,5
6	Carlos Campos - Jordi Gomila	14,5
7	Gaspar Orriols - Lúdia Camps	15,0
8	Felip Linares - Roser Iglesias	15,5
9	Joan Muntades - Pere Salgado	16,0
10	Dolors Cardona - Anna Simó	16,0
11	Pep Gil - Àngels Castillo	16,0
12	Xavier Bardají - Anna Farré	16,5
13	Jordi de la Riva - Núria Mitjans	17,5
14	Daniel Rius - Mònica Fusté - Queralt Rius	18,0
15	Toni Malaret - Ma.José Carretero	19,5
16	Maria Garcia - Josep Ma Milà	20,5
17	Josep Ma. Rius - Joana Jimeno	20,5
18	Joan Gironès - Stella Becchi	21,0
19	Jaume Franco - Marga Riera	25,5
20	Josep Ma.Rius - Jana Rius	41,0

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 8 de maig de 2017

- Altes: Rafael Rodó de la Muela (1174)
- Baixes: cap

— S'informa la Junta que s'ha hagut de reparar l'ordinador per problema d'arrencada del sistema.

— És previst que ben aviat s'hagin d'avançar, abans de celebrar l'excursió, els noms i cognoms de les persones que necessitin llicència temporal.

— Es decideix enviar als socis un comunicat per sol·licitar col·laboració per a formar part de la nova comissió encarregada de preparar les matinals després que el Josep Maria Rius hagi deixat d'encarregar-se'n.

— La sortida de dos dies a Mallorca, incloent-hi la Serra de Tramuntana, va anar molt bé, i els assistents van quedar satisfets del guia Gaspar Valero que els va acompanyar. El balanç econòmic ha quedat cobert totalment pels assistents sense benefici ni dèficit.

Reunió del 12 de juny de 2017

- Altes: Jesús Ruiz Mora (1175)
- Baixes: Marcel·lí Camats (33) per defunció, i Maria Acebrón (598)

— El caixer informa que enguany no s'ha retornat cap rebut impagat després d'haver fet la domiciliació anual dels rebuts, la qual cosa és molt satisfactòria per les despeses que pot representar.

— L'1 de juliol hi haurà eleccions a la FEEC en què hi haurà una candidatura única presidida per l'actual president, Jordi Merino, amb la voluntat d'acollir membres de la que en el seu dia va en-

capçalar Jordi Quera. El nostre soci Bernat Macià en formarà part i li donarem el nostre vot.

— Per a la comissió de les matinals s'han presentat els socis: Pere Aceitón, Leonci Canals, Jordi de la Riva, Josep Gil, Jordi Gironès, Agustí Revilla i Josep Maria Rius, els quals s'encarregaran de preparar les matinals de la imminent temporada.

— Per contribuir als actes Centenari de l'Ateneu es proposa fer una Caminada a Santa Creu d'Olorda amb explicacions sobre la història i el patrimoni dels elements que hi ha en el recorregut. La idea és acabar fent un dinar popular a Santa Creu. La data proposada és la del 18 de març de 2018. Caldrà constituir una comissió i fer gestions amb Collserola.

— Enguany també participarem a la portada de la torxa amb la Flama del Canigó per Sant Just.

— Lamentem la poca assistència, en general, a les sessions d'audiovisuals, malgrat l'interès dels documentals que es projecten, alguns amb la presència dels mateixos autors. Per a la propera edició es decideix fer més propaganda per tot el poble amb cartells vistosos i estudiar el possible trasllar al primer divendres de mes a les 19.30 h.

— Des de la Junta s'està elaborant un protocol per a possibles accidents en les nostres Caminades i Marxes. La idea és ajustar tot allò que cal tenir en compte per a minimitzar les conseqüències que se'n deriven. Per altra banda, es notificarà d'una manera adient en el nostre web què cal fer en cas d'accident en una excursió i on cal recórrer. Part d'aquesta informació ja està disponible en el web de la FEEC. També es recomanarà a tots els socis que procurin disposar d'un petit botiquí propi en les seves excursions.

BUTLLETÍ DE LA SEAS. ANY 84. No. 331

Taula de redacció — Leonci Canals, Ferran de la Fuente, Maria Garcia, Jordi Gironès, Ramon Prat i Agustí Revilla.

Autoedició — Jordi Gironès i Leonci Canals

Tramesa — Elisabeth Bart

Disseny — Toni Royo

Correcció de textos — Servei Local de Català de Sant Just Desvern

Impressió — NB Comunicacions

ÍNDEX

- Portada** — Serra de Tramuntana, Mallorca. Zona de les Tres Osques amb el Puigmajor al fons
- 02** — Calendari
- 03** — Elogi al giatge cultural - Dos dies per la serra de Tramuntana, per Felip Linares
- 09** — Excursió al Delta de l'Ebre del 2 d'abril de 2017, per Ramon Segret
- 12** — En Marcel·lí, per Jordi Farràs
- 14** — Resultats de la XLII Marxa de Regularitat Fulgenci Baños
- 15** — Informació de la SEAS

Elisabet Ballester i Xavier Fuentes, guanyadors de la XLII Marxa de Regularitat Fulgenci Baños. Foto de Jordi Gironès.

SEAS, entitat esportiva núm. A01824

Butlletí de la SEAS

Núm.331 Juliol/Agost 2017